

חַיְנוּ

CHAYENU

Daily Torah Study

~ SPECIAL EDITION ~

CHASSIDUS : חסידות
BASI L'GANI : באתי לגני
Yud Shevat 5781 : י' שבט תשפ"א

חסידות

CHASIDUS

חלק ממאמרי "באתי לגני" ה'תשכ"א, ה'תשמ"א
מכ"ק אדמו"ר נשיא דורינו

EXCERPTS OF THE DISCOURSES "BASI LGANI" 5721, 5741
FROM THE LUBAVITCHER REBBE, *NETSI DOREINU*

Original Hebrew text — with permission of **Kehot Publication Society**
Courtesy of **Vaad Hanochos b'Lahak**
Translated by **Chayenu**

לעילוי נשמות
ר' אברהם חיים ישראל ע"ה בן ר' יוסף ז"ל
והגות מרת רעכיל ע"ה בת ר' עזריאל איכל הי"ד
נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו לאיו"ש טובות מתוך הרחבה (ו) בשמחה וטוב לבב

Overview

In 5710 (1950), the Previous Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn gave his son-in-law, Rabbi Menachem M. Schneerson, a Chasidic discourse titled “Basi L’Gani” to publish for the upcoming Shabbos, 10th of Shevat, the yahrtzeit of his grandmother. As it happened, that Shabbos the Previous Rebbe passed on. This Ma’amar became his final word. This year marks 71 years since his passing.

The following year, 10th of Shevat 5711 (1951), the Rebbe officially assumed the leadership of Chabad by opening a discourse on the same words “Basi L’Gani” and elaborating its theme in greater depth. Each year thereafter, on the Yartzeit, the Rebbe would delve into one subsequent chapter of that original discourse, which contained 20 chapters. This happened for (almost) 2 full cycles of 20 years (each). This year corresponds to the 11th chapter (which was printed in last week’s Chayenu).

There are a total of 3 “Basi L’Gani” discourses from our Rebbe, expounding on the 11th chapter. In 5721 (1961), the Rebbe recited one on Friday night and one on Motzei Shabbos (and an additional Ma’amar on Shabbos day, which is part of the series, but not titled Basi L’Gani). In 5741, there was a 3rd. We have brought excerpts from all 3.

Of note, in each Basi L’Gani discourse of the Rebbe, he made a point of quoting each one of the Rebbes which preceded him. So, we have brought an insight from each Rebbe.

בַּעַל שֵׁם טוֹב | BAAL SHEM TOV

Context: When referring to Hashem by His various names, we are — on the one hand — addressing an aspect or particular expression of His, but — on the other hand — talking to Him.

וּמִקִּדִּים לְבָאָר שֶׁעֲנִין צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל (מה
שִׁישְׂרָאֵל נִקְרָאִים בְּשֵׁם צָבָאוֹת הוּא)
שִׁיָּיד לְ"שֵׁם צָבָאוֹת שֶׁהוּא שֵׁם קְדוֹשׁ,
דְּהוּא מְהוּ שְׂמוֹת שְׂאִינָם נִמְחָקִים....

The (Previous Rebbe's discourse) introduces this idea that the Jewish People being called "The Army of Hashem"¹ is connected to the divine name "Tzvaos" (Legions), which is one the G-d's seven sacred names, which may not be erased²...

וְכִפִּי שֶׁמִּבְּאֵר הַבַּעַשׁ"ט בְּעֲנִין ז'
הַשְּׂמוֹת, שְׂאִין הַכּוֹנֵה לְהַסְפִּירוֹת
עֲצָמָם, כִּי אִם לְהַאֲוֹר שֶׁבְּהַסְפִּירוֹת.
וְרָא' לָזֶה, מִמָּה שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ
זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָה עַל הַפְּסוּק "בְּכֹל קְרָאֵנוּ
אֱלֹהֵינוּ" - "אֱלֹהֵינוּ וְלֹא לְמַדּוֹתֵינוּ", וְהָרִי
בְּשִׂמְתַּפְּלִים וּמִזְכִּירִים בְּתַפְּלָה אֶת ז'
הַשְּׂמוֹת, אִי אֶפְשָׁר לִזְמֹר שֶׁהַכּוֹנֵה הֵיא
עַל הַסְּפִירוֹת, שֶׁהָרִי אֵין זֶה "אֱלֹהֵינוּ",
דְּהֵנָם שֶׁ"אֵיהוּ וְחִיוּהוּ וְגִרְמָוְהוּ חַד",
מִכָּל מְקוֹם, הָרִי הֵם סְפִירוֹת, וְאֵין זֶה
"אֱלֹהֵינוּ".

The Baal Shem Tov elaborates³ on this idea of the seven names of G-d, explaining that the reference is not to the particular 'Sefira'⁴, rather to the 'or' (lit. light or Divine energy) within that Sefira. Support for this is from our sages' comment⁵ on the verse⁶ "... as the L-rd our G-d is (close to us) at all times that we call upon Him" — "**Him** and not His attributes." Obviously, when we pray and address G-d by His various names we cannot be praying to His names but to Him. Although "He is one with His Sefiros" (channels of Divine expression), they are not Him.

וּמִזֶּה מוֹכָח שֶׁהַכּוֹנֵה בְּשְׂמוֹת הֵיא
עַל הַאֲוֹר שֶׁבְּהַסְפִּירוֹת, וְהֵינָנוּ, הַחַיּוֹת
שֶׁמִּחֵי אֶת כָּלִי הַסְּפִירוֹת, וְכִידּוּעַ
שֶׁבְּכָלִים יֵשׁ חַיּוֹת מִלְּבַד הַאֲוֹר
הַמְתַּלְבֵּשׁ בְּתוֹכָם, כִּידּוּעַ הָרָא' עַל זֶה
מִמָּה שֶׁכְּתוּב "וְכַד אֲנִי תִסְתַּלַּק מִנִּיחֵוּ

More precisely, we are referring to the light (energy) present within the 'vessels' of the Sefiros⁷ themselves. As is known, that the *Keilim* have their own energy source, besides for the light which shines within them, as stated⁸, "when You remove Yourself from them, all the names re-

1. Parshas Bo 12:41
2. Rambam, *Hilchos Yesodei HaTorah* 6:2
3. Quoted in Likkutei Torah, *Behar* 43:2
4. The various names of G-d refer to particular expressions of G-dliness. Just as when calling someone kind-hearted or wise, one is referring to an aspect of their character, so to, anthropomorphically, when addressing Hashem by a 'name', the name refers to a Divine quality which G-d is expressing e.g. *Elokim* = Gevurah (judgement), *E-l* = Chesed (kindness) etc.
5. *Sifri*.
6. *Devarim* 4:7
7. A *Sefirah* (channel of Divine energy) is composed of two components: *Ohr & Keli*, literally translated as light & vessel, meaning energy and conduit. Just like with body and soul, the soul is the energy vitalizing the body but it doesn't give existence to the body, which has its own source of Divine creative energy (hence when the soul leaves it doesn't disappear instantly), so too the *Keli* has its own energy. This is what the Baal Shem Tov is referring to.
8. *Pasach Eliyahu*, the introduction to *Tikkunei Zohar*, recited on Friday afternoon, at *Mincha*. Siddur Tehillat Hashem, pg. 151.

אֲשֶׁתְּאָרוֹ כּוֹלְהוּ שְׁמֵהוּ כְּגֹפֶא כו', שֶׁהֵם
 נִשְׁאָרִים גַּם בְּשִׁמְסִתְלַק הָאוֹר מֵהֶם, וְהֵינּוּ לְפִי
 שְׁבֵה־כְּבָלִים יֵשׁ חַיּוֹת מְלֻכְד הָאוֹר. וְזֶהוּ עֲנִינוּ ו'
 הַשְּׂמֹת, שֶׁהַפְּנִיָה הִיא עַל הָאוֹר שְׂמֵחֵי אֵת
 הַסְּפִירוֹת, הֵינּוּ, לֹא הָאוֹרוֹת הַמְתְּלֻבְּשִׁים
 בַּהֶבְלִים, אֲלָא חַיּוֹת הַכְּבָלִים עֲצָמָם.

main as a body without a soul.” Thus, when we speak of the seven sacred names of G-d, we refer not to the light which radiates in the vessel (i.e. the pure energy which fills the particular channel), but the Divine energy within the channel itself⁹.

הַרְבֵּי הַמַּגִּיד | MAGGID OF MEZRITCH

Context: The sacred names of G-d “YHVH” and “ADNY”, the former being infinite revelation, the latter being containment and thus allowing existence.

וְהִנֵּה בְּעֵינֵי הַשְּׂמֹת אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּנוּם
 לְבִרְכָה "לֹא כְּשֵׁאֲנִי נִכְתָּב אֲנִי נִקְרָא, נִכְתָּב
 אֲנִי בִּי"ד ה"א (הו"י) וְנִקְרָא אֲנִי בְּאֶלֶף"
 דל"ת (אדנ"י)". וְצָרִיד לְהִבִּין, מֵהוּ הַטַּעַם
 שֶׁאֲנִינוּ נִקְרָא כְּמוֹ שְׂנִכְתָּב, וְגַם לָמָּה נִכְתָּב
 בְּהו"י דִּקְא וְנִקְרָא בְּאד' דִּקְא?

Regarding G-d’s names, our sages stated: “I am not read as I am written. I am written with Yud-Hei... (י-ה-ו-ה) but I am pronounced as Alef-Daled... (א-ד-נ-י)”¹⁰. We need to understand why is this indeed so? And why is the written form Yud-Hei... and the pronounced form Alef-Daled...?

וּמִבְּאֵר הַמַּגִּיד, שֶׁשֵּׁם הו"י הוּא הַמְּפָרֵשׁ
 וְלִמְעַלָּה יוֹתֵר, שֵׁם הַעֲצָם, שֶׁהוּא לְמַעַלָּה
 מִכָּל הַחַיּוֹת, שֶׁהָרִי הוּא מְהוּה אֵת הַכָּל.
 וְעֵינֵי הַקְּרִיאָה הוּא עֲנִינוּ הַגְּלוּי וְהַפְּרֻסוּם, וְלִכְּנֹ
 אֵי אֶפְשָׁר שִׁיְהִי נִקְרָא בְּשֵׁם הו"י, כִּי אֵי אֶפְשָׁר
 שֶׁתְּבַחֲנֶיהָ שֶׁלְּמַעַלָּה מִכָּל הַחַיּוֹת תִּהְיֶה בְּגִלּוּי
 בְּעוֹלָמוֹת. וְזֶה שְׂמֵתְנַגְּלָה בְּעוֹלָמוֹת הוּא שֵׁם
 אד', בְּחִינַת הַמְּלֻכּוֹת, ד' אֵין מְלֻךְ בְּלֹא עִם",

The Maggid explains¹¹, that the name *Ha-vaye*¹² (י-ה-ו-ה) is the Explicit-Name¹³, and more-so the Essence-name¹⁴ of G-d, which is beyond existence for It is the very source of all existence. Now, “pronouncing” is synonymous with expression and revelation, which explains why this name of G-d cannot be articulated openly, for the G-dliness which transcends all of existence cannot possibly be contained with our (finite) existence. What is able to be revealed (thus pronounced) is the element of G-dliness which is His sovereignty – represented by the name ADNY, meaning Sovereign — for it is precisely this aspect of G-d which pro-

9. Basi L’Gani 5721 (1)

10. When the name of G-d (YHVH) י-ה-ו-ה appears in the Torah we don’t read it as it’s written, but we read it as Ado-nay.

11. Likkutei Amarim (of the Maggid) #260. Ohr Torah #365.

12. Chassidic terminology refers to the Divine name by rearranging the letters such, so as not to mention the sacred name in vain, while maintaining the same letters.

13. The name which was reserved for Kohen Gadol on Yom Kippur, when he articulated it explicitly, as it’s written.

14. Meaning, beyond a particular Sefirah or expression of G-d’s attributes, but rather a name that comes as close as possible to express G-d’s very essence.

ואין ארזן בלא עבדים, שמצד בחינה זו נעשו עולמות, עם ועבדים...

... וזהו גם כן מה שמבאר המגיד בפירוש מאמר רבותינו זכרונם לברכה "נגד שמא אבד שמה", דבכדי שיהי "נגד שמא", נגד מלשון המשכה, שהוא ענין ההמשכה והגלוי דשם אד', הנה זהו על ידי "אבד שמה", שהוא ענין העלם שם הוי', שאז דוקא אפשר להיות הגלוי דשם אד'.

vides for our existence, since there can be no sovereign without a people...

There is another parallel explanation from the Maggid¹⁵ on our sages' teaching:¹⁶ "He who seeks his name to be great, causes his name to vanish". (The Chassidic interpretation¹⁷ is:) How does one achieve the revelation ('greatness') of the Divine name "ADNY" (which is G-d's mode of engagement with our world as Sovereign)? – through concealment (suppression) of the Divine name of "YHVH"¹⁸. (In other words, a necessary step to allow G-d's lower level of Creator to be known and engaged within creation is by concealing the infinite, transcendent dimension of G-d.)¹⁹

ALTER REBBE | אדמו"ר הזקן

Context: Only Hashem's Atzmus (Essence) can contain opposites simultaneously. This is to Whom we pray.

אף הענין הוא, שעקר המעלה היא בך שהי' חבור ב' הפכים, שהרי כהן גדול הי' נשמה בגוף, ויתרה מזוה, שבשכיל עבודתו הי' צריך להיות גם "ביתו זו אשתו" ומכל מקום, בשעת מעשה הי' בבחינת "להכדילו קדש קדשים". וכן גם בנוגע לענין הזמן, שיום הפורים הוא אחר משם"ה ימי השנה, ואף על פי כן אין בו אכילה ושתיה. ועל דרך זה במקום, שפקדש הקדשים הי' הענין ד"מקום וכלי מקום באחד". והינה, שבכל הענינים הי' חבור ב' הפכים, וענין זה הוא מצד נמנע

The Kohen Gadol on Yom Kippur represented a paradoxical combination. He himself was a soul inside a body. Furthermore, he had to be married, but simultaneously be separated to be "holy of holies". Timewise, Yom Kippur is both 1 of the 365 days on the calendar year yet we don't eat or drink. In terms of space, the Holy of Holies measured a certain space, yet also transcended measurement. In every aspect (time, space and human consciousness) there was a simultaneous paradox coexisting. This phenomenon is an expression of G-d's being the

15. Likkutei Amarim (of the Maggid) #202; Ohr Torah #390.

16. Pirkei Avos 1:13.

17. In the simple (Pshat) meaning, the first two words are the cause and the last two words are the effect. In the Chassidic interpretation of the Maggid - where the "name" here is a reference to G-d's - the first two words are the result, made possible by the following two words. How is the expression of G-d's name ADNY achieved? Through suppressing the other 'name' YHVH.

18. Editor's note: Perhaps the subtle allusion to this is in the very letters' difference. נגד ש-מ-א = אבד ש-מ-ה (הוי').

19. Basi L'Gani 5721 (1)

הנמנעות דוקא, שהוא בחינת שם הוי', שם העצם.

וזהו גם תכן תורת אדמו"ר הזקן בענין השמות, שפרש דקאי על העצמות, נמנע הנמנעות, ומביא דהפרדים פרוש שהם אורות המתלבשים בהכלים, והבעל-שם-טוב פרוש שהוא חיות הכלים עצמם...

ומסים רבינו פרושו שקאי על העצמות, שזהו אמתית ענין אליו ולא למדותיו, שהוא העצמות נמנע הנמנעות, שזהו שישם שמום שגור כפי כל. וענין זה חדישה חסידות חב"ד. והינו, דפרוש הפרדים שהוא כללות ענין הקבלה הוא, שהשמות הם האורות. ותורת חסידות הכלית חדישה שקאי על חיות הכלים עצמם שהוא למעלה מהאורות, וכידוע שבחינת איהו שבגמלוהי הוא למעלה מבחינת איהו שבחיוהי, "דכל הגבוה ביותר יורד למטה ביותר". וחדוש אדמו"ר הזקן בחסידות חב"ד הוא, שקאי על העצמות נמנע הנמנעות, והוא המחבר בחינת איהו עם בחינת גמלוהי.

"One for whom impossibilities are impossible"²⁰. This is expressed in the name *Ha-vaya* (YHVH), which is the Essence-name.

This is the (unique) teaching of the Alter Rebbe, with regard to G-d's sacred names. Whereas the Pardes (Kabbala) attributes the names to the light within the vessels (of the Sefiros), and the Baal Shem Tov (takes it a step further) teaches that it's the light of the vessels themselves, the Alter Rebbe learns that these names refer to G-d's essence alone...

This is the meaning of "praying to Him, not His characteristics" — it refers to *Atzmus*, G-d's very essence which is the level at which "all impossibilities are impossible". This manifests in the fact that everyone talks about G-d (without distinction of levels and complexities. This is an indication that ultimately everyone is referring to the very essence of G-d.) This idea that when referring to G-d's names we are actually intending to address Him *Atzmus* directly, is a novelty which Chassidus Chabad introduced²¹.

MITTELER REBBE | אדמו"ר האמצעי

Context: The soul-quest to triumph over opposition (Netzach) is rooted in one's very essence. Every possible resource will be spent to achieve victory.

וממשיך לבאר בהמשך הפרק בנוגע לענין הנצח (הקשור עם שם צבאות), שענין הנצחון נמוע ומשרש בעצם הנפש כו'. ומזה מוכן גם שענין הנצחון ישנו אצל מי שעצם הנפש הוא בגלוי...

The (Previous Rebbe's discourse) explains, with regard to the soul-quest to triumph (which is connected to the Divine name "Tzvaos") that this quality stems from the essence of one's soul. Thus, one whose soul-essence is fired up will exhibit this trait ever more...

20. Meaning, nothing at all is impossible for Him. Opposites can coexist in perfect harmony, for at the level of Essence, both G-d's immanent and transcendent (finite and infinite) aspects are both absolutely one.

21. Basi L'Gani 5721 (1)

וממשיך לבאר, שדוקא מי שהוא גדול הרי יש בו מדרת הנצחון, וכל מי שגדול יותר, מדרת הנצחון הוא ביותר אצלו, ולכן המלך שגדול מכל העם, כמו שכתוב "משכמו ומעלה גבה מכל העם" ... הנה בו שיש ענין הנצחון יותר, בתוקף ובתכלית.

וממשיך לבאר, שענין הנצחון הוא לגלות רצונו וקפצו ולהוציא נצחונו, דהו גם כן סבת ענין המלחמה להוציא הנצחון. דהנה במלחמה הרי יש ב' ענינים. הא' לשלל שאל ולבו בו, והב' ענין המלחמה הוא להוציא נצחונו שיהי' כרצונו וקפצו, שזהו עקר המלחמה.

וכפי שמבאר בבוד קדשת אדמו"ר האמצעי בארוכה, שלשלל שאל ולבו בו הוא ענין שנמדד לפי הכח והגבורה, ולפי ערך השלל והבזה שיהי' אפשר לשלל ולבו, ועל פי זה משער ומעריך עד כמה כדאי להוציא בשביל לנצח במלחמה, וכיון שזהו ענין של השערה על פי שכל והבנה והשגה, הרי זה יכול להיות לא רק במלך, אלא גם אצל שר ואפלו שר קטן, דהינו גם כהראש ומוחין של העם, ולא דוקא אצל זה שמשכמו ומעלה גבה מכל העם.

אמנם, אמתית ענין הנצחון שישנו במלך דוקא, הוא ענין הב' שבמלחמה, להוציא הנצחון שיהי' כקפצו ורצונו, והינו, שענין זה שכל דבר יהי' כקפצו ורצונו הוא בעקר פאשר ישנו מציאות של

The (Previous Rebbe's) discourse further explains, that it is precisely a great person who exhibits this characteristic of *Netzach*, and the greater the person the more profound and pronounced it will be. Thus, a king "who is head and shoulders above the people" resonates with the deepest and most profound sense of soul-quest to triumph.

The discourse continues: the idea of triumph is the emergence of one's will or position as superior. This also being the ultimate purpose of battle. For there are actually two incentives in a war. One is to amass the spoils or war, the booty; the second is to emerge superior and be able to establish one's will as desired. The latter is the primary one.

The Mittlerer Rebbe explains²² at length that (the former incentive of) capturing booty and spoils of war is a calculated plan. A warrior will take into account the reality of what is possible to capture and accumulate from the enemy's booty and will evaluate accordingly how much is worth spending on winning the war. Since this calculation is a logical approach, (based on achievable results and the budget), it is not exclusively the king who can determine this. Even a minister of lower rank can weigh in on this decision and plan.

However, the second incentive for war which is the true concept of triumph in battle – the fierce determination to emerge victoriously, so that his will ultimately prevails — lies exclusively with the king himself. This is triggered by

22. Toras Chaim, Beshalach 322b (new edition: 222b)

מנגד שמוֹרֵד בו, שְׂאֵז עוֹמֵד בְּנִצְחוֹן כְּנֶגֶד וּמוֹצִיא נִצְחוֹנוֹ. וְכִיּוֹן שְׂכִנְתַּת הַמַּלְחָמָה הַיּוֹ לְהוֹצִיא נִצְחוֹנוֹ שִׁיהִי' כְּחֶפְצוֹ וְרִצּוֹנוֹ, אִי אִינוֹ מִתְעַכֵּב (עַר שְׂמַעְלַט זֶךְ נִיט אֶפ) מִצַּד עֲנִינִים שֶׁל הַבְּנֵה הַשְּׂגָה וְחֶשְׁבוֹן כּו', וְעַד שֶׁבִשְׂבִיל זֶה מְבֻזָּב כָּל סְגֻלוֹת הָאוֹצְרוֹת דְּהוּן יָקָר הַנֶּאֱסָף וְהַנִּקְבָּץ בְּמִשְׁךְ כְּמֵה שְׁנַיִם מִדוֹר אַחֵר דּוֹר, וְאֲשֶׁר מְעוֹלָם לֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ מִזֶּה לְשׁוֹם דְּבָר, וְכַמוֹם וְחֲתוּם מְעִין כָּל רוּאָה, הִנֵּה בַעַת נִצּוּחַ הַמַּלְחָמָה הוּא מְבֻזָּב כָּל הָאוֹצְרוֹת. וְהִינוּ, שְׂדֵרְךָ הָאוֹצֵר הוּא שְׂלֵא זֶה כְּלָבֵד שְׂאִין מִשְׁתַּמֵּשִׁים בוֹ (וְעַל אַחַת כְּמֵה וְכַמוֹ שְׂאִין מְבֻזָּים אוֹתוֹ), אֶלֶּא שְׂאֶפְלִי לֹא מְרָאִים אוֹתוֹ, אֶלֶּא הוּא מְכַסֶּה וְטָמוֹן, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב "כְּמִטְמוֹנִים תַּחֲפִשְׁנֶה", וְרַק כְּאֲשֶׁר יִשְׁנוּ עֲנִין הוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל, עַל דֶּרֶךְ שְׂמַחַת בְּנוֹ יְחִידוֹ וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, אִי מְרָאִים אֶת הָאוֹצְרוֹת...

וְהַבִּיאֹר בּוֹה הוּא, לְפִי שְׂעֵנֵן הַנִּצְחוֹן נְמוֹעַ וּמִשְׁרֵשׁ בְּעֵצֵם הַנֶּפֶשׁ. וְכִפִּי שְׂמִבְאָר בְּהַמְאָמֵר, שְׂכִיּוֹן שְׂעֵנֵן הַנִּצְחוֹן הוּא מִצַּד עֵצֵם הַנֶּפֶשׁ, הַרִי זֶה פּוֹעֵל שְׁנַם חַיִּיו מִשְׁלֵד הַמְלֶךְ מִנְּגֵד וְעוֹמֵד בְּעֵצְמוֹ בְּקִשְׁרֵי הַמַּלְחָמָה מִתּוֹךְ מְסִירַת נֶפֶשׁ, וְהִינוּ לְפִי שְׂעֵנֵן הַנִּצְחוֹן הוּא מִצַּד עֵצֵם הַנֶּפֶשׁ שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מֵהָאוֹר וְהַחַיּוֹת (חַיִּי נֶפֶשׁ) שְׂבֵא בְּגֵלוֹ.

צ | אֶדְמוֹר | TZEMACH TZEDEK

Context: The Jewish People being called "Tzivos Hashem" (G-d's army) and its parallel with Hashem's name "Tzva'os". (continued from above)

וְעַל דֶּרֶךְ זֶה הוּא גַם לְמַעַלָּה, שִׁישְׁנוּ הַעֲנִין דְּשֵׁם צְבָאוֹת ... מִלְשׁוֹן צְבָא, וּמִצַּד זֶה נִדְרֶשֶׁת בְּעִבְרוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גַּם אֶפְ

(Just as it is with a king below, as mentioned above,) so too is the case with the Supernal King. G-d is called by the name Tzva'os (צְבָאוֹת) ... from the word army. And paralleling this, the Jewish People too are called "Tzivos

23. Mishlei 2:4

24. Basi L'Gani 5721 (3) – (This refers to the 3rd discourse of that Shabbos, which was on Motzei Shabbos. It was the 2nd Basi L'Gani that year.)

הַעֲבוּדָה דְצָבָא, שֶׁהוּוּ כְלָלוֹת הָעֲנִין
שֵׁיִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים צָבָאוֹת הוּי'.

וְהֵעֵנִין בְּזוֹה, כְּפִי שְׂמֵבָאֵר כ"ק
אֲדַמּוּ"ר הַצְּמַח צֶדֶק שְׁלֹאֲחֵרֵי זְמַן
מֹשֶׁה שָׂאוּ נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁם
צָבָאוֹת הוּי', הִנֵּה בְּזְמַן יְהוֹשֻׁעַ כְּתִיב
"אֲנִי שָׂר צָבָא הוּי' עֲתָה בָאתִי",
וְאִתָּא בְּמִדְרַשׁ "עֲתָה בָאתִי, עִם
מֹשֶׁה רַבֵּךְ בָּאתִי, אֱלֹא שְׁהִי' מִתְּפַלֵּל
וְאוֹמֵר אִם אֵין פְּנִיךְ הַלְכִים וְגו'",
וְהִינּוּ, שְׂמוּשָׁה לֹא קִבְלוּ. וְלֹאֲחֵרֵי
שְׁהִתְחִילָה הַעֲבוּדָה דְשָׂר צָבָא הוּי'
שְׂקִיבֵל יְהוֹשֻׁעַ, הִנֵּה עַל יְדֵי זֶה גָלוּ
הַנְּבִיאִים אֶת הַשֵּׁם צָבָאוֹת (הוּי'
צָבָאוֹת), הִחֵל מִתְּנַה שְׂפִתְתָּה תְּחִלָּה
לְקִרוֹת לְהַקְדִּישׁ בְּרוּךְ הוּא הוּי'
צָבָאוֹת, וְכֵן הַנְּבִיאִים הָאֲחֵרוֹנִים
שְׁלֹאֲחֵרֵי' (שְׁהִיוּ בְּסוּף בֵּית רֵאשִׁין
וְתִחְלַת זְמַן הַגָּלוֹת, וּמִזֶּה נִמְשָׁד
עַל כְּלָלוֹת זְמַן הַגָּלוֹת עַד לְגָלוֹת
הָאֲחֵרוֹן), כְּמוֹ נְבוֹאֹת זְכַרְיָה, שְׂכַמְעַט
כָּל הַנְּבִיאוֹת הֵם בְּשֵׁם הוּי' צָבָאוֹת.

אֲמָנָם, תְּכִלִּית הַעֲבוּדָה הִיא שְׁיִהְי'
(לֹא רַק הָעֲנִין דְּהוּי' צָבָאוֹת, אֱלֹא
גַם) הָעֲנִין דְּצָבָאוֹת הוּי', אֱלֹא שְׁעֵנִין
זֶה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַקְּדַמַּת הַעֲבוּדָה
הַקְּשׁוּרָה עִם הוּי' צָבָאוֹת.

Hashem”, the Army of G-d, and are called to serve G-d in the capacity and manner of legions going to battle.

To elaborate: The Tzemach Tzedek explains,²⁵ that while the first time we find the term “Legions” (or army) in association with G-d’s name is when the Jewish People were called Tzivos Hashem (at the time of Moshe and the Exodus), however, it wasn’t until Yehoshua that this name was associated with G-d Himself. The verse²⁶ states “I am the captain of the legion of the Lord; I have now come...²⁷”. The Midrash²⁸ comments on this: “Now I have come, but with Moshe your teacher I came but he prayed to G-d (rejecting me by saying “(G-d,) if you don’t lead with your countenance...²⁹”. Once there was this shift where the angel of G-d, captain of the legions was accepted by Yehoshua, the name of G-d as “Tzva’os” became known through the various prophets (using that name). This began with Chana who was the first to call to G-d with *Havaya Tzva’os* (G-d of the Legions), followed by the prophets after her (at the end of the first Temple and early days of the following exile – up until our time, the final Galus) such as Zecharia, whose prophecies mostly employ the name *Havaya Tzva’os*.

Ultimately, however, our service of G-d needs to be (not one *Havaya Tzva’os*, but) one of *Tzivos Havaya*. But first one begins with *Havaya Tzva’os* (and eventually it flips to the higher state of *Tzivos Havaya*).

25. Ohr Hatorah, Parshas Bo, end of pg. 327.
26. Yehoshua 5:14
27. When Yehoshua arrived at Yericho (Jericho), "...he lifted up his eyes and saw, and, behold, a man was standing opposite him with his sword drawn in his hand; and Yehoshua went to him, and said to him, Are you for us, or for our adversaries?" to which the angel responded (the above quote).
28. Bereishis Rabbah ch. 97c.
29. After the sin of the Golden Calf worship, Hashem wanted to send an angel to accompany the Jewish People on their journey forward and Moshe protested saying that if you don't lead the way Yourself we are going nowhere, and G-d conceded. See Parshas Ki-Sisa (33:15).

ובאר הענין, דהנה, צבאות הוי' הוא ל'שון סמוך, שהצבאות נטפל ל'שם הוי' הנו, שאין כאן מציאות בפני עצמו מלבד הענין דהוי', בין שהוא טפל ובטל לגמרי להוי', צבא להוי'. ולמטה מזה הוא ענין הוי' צבאות, ששם זה מורה על המעמד ומצב ד'אני נלחם עם הרשעים', הנו, שישנו מציאות של מנגד וצריך להלחם עמו.

What is the significance of this difference? When the name *Tzivos* appears before *Havaya*, then *Havaya* is primary and *Tzivos* its merely (“of”) Hashem, indicating that there is ultimately only Hashem and the ‘army’ is surrendered to Him. However, when the order is reversed and it’s “*Havaya Tzva’os*” this indicates that *Tzva’os* is somewhat it’s “own” entity i.e. there is a separation from Hashem, and that’s why there is a need for a battle...³⁰

ר' ארמו"ר מהר"ש | REBBE MAHARASH

Context: The concept of triumph Above only exists as a mirror to our struggle and victory.

אך לכאורה אינו מובן, מה שיקד ענין הנצח למעלה, אצל מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשר, "מי יאמר לו מה תעשה", ואיזה תפיסת מקום יש אצלו לכל הענינים הבדתי רצוניים?

It is entirely puzzling: How can we speak of the characteristic of (נצח) perseverance and triumph Above, with regard to the King of the Kings of Kings, the Holy One Blessed is He, of Whom it says³¹, “who will say to Him, “What are You doing?”” There is no room for any opposition or objection (for Him to have to overcome)?!

אך הענין הוא, כפי שמבאר ארמו"ר מהר"ש בדרוש המתחיל צדקת פרונו תרכ"ז, "דלכן נאמר וגם נצח ישראל, שהנצחון הוא של ישראל". והינו, שאף על פי שלמעלה לא שיקד לכאורה ענין הנצחון (בנוסף לעיל), מכל מקום, בין שיש צדק בענין הנצחון בשביל ישראל, נעשה גם למעלה הענין ד'נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם'.

The Rebbe Maharash explains, in his discourse titled “Tzidkas Pirzono 5627”, that this is why the verse (which references G-d’s quality of *Netzach*) mentions it in context of the Jewish People, stating³², “The *Netzach* of Israel (will neither lie nor repent)...” alluding to the fact that the victory belongs to the Jewish People. In other words, although Above there is no inherent relevance to the quality of perseverance or triumph (as mentioned earlier), nonetheless, since the Jewish People require this character trait (in order to prevail over their adversaries), the Divine structure mirrors theirs³³.

30. Basi L’Gani 5721 (3)

31. Koheles 8:4.

32. Shmuel I, 15:29.

33. This concept is a novel one and requires clarification. For everything below must evolve and emerge from a Higher reality, not the other way around. We are in G-d’s image, not the reverse. Our 10 soul dimensions are microcosms of G-d’s, not the other way around. Yet, although the chronological evolution of these aspects in our lives are rooted initially in the Divine structure, the ultimate goal is life on earth and so heaven (higher realms) was designed with the end goal in mind.

והענין פֿוה, דהנה, עם היות שישראל הם
 במעמד ומצב דאדמה לעליון, הרי הם
 נמצאים למטה, שזהו בללות ענין ירדת
 הנשמה למטה, "במחשבים הושיבני",
 לעבד עבודתה יחד עם נפש הבהמית,
 באפן ד"אחריו נרצה", לשון רבים, ולתקן
 את עולם הזה הגשמי והחמרי [כמוכא
 בתניא מעין חיים שהנשמה עצמה אינה
 צריכה תקון כלל, ולא הצרכה להתלבש
 בעולם הזה אלא פדי לתקנו כו'], לעשות
 דירה לו יתברך בתחתונים, וכיון שצריכים
 לפעל ברור בדבר חומרי, ועל כל פנים
 גשמי, הרי יש צורך בענין של מלחמה,
 לפעל הענין דאתכפאי (שעל ידי זה
 אסתלק יקרא דקרשא ברוד הוא), ועל
 ידי זה לבוא גם ל"אתהפכא חשוכא
 לנהורא ומיררו למיתקא", לעשות משקל
 העולם קרש למשקן, ולעשות מכללות
 עניני העולם דירה לו יתברך. וזהו ענין
 נצחית המלחמה, שבשביל זה מגלים את
 האוצרות כו'.

The idea is, that although the Jewish People are "likened to the One Above³⁴", they are still living "down here", a soul descended into a body living in darkness, tasked with engaging and ultimately elevating the animal-soul, and its portion of this world (as stated in Tanya, quoted from Eitz Chayim, that the Neshama itself needs no rectification; it's purpose here is to elevate the world), transforming it into an abode for Hashem. Since physicality is coarse (designed to resist overt G-dliness), there is, naturally, a battle to persevere. At the outset this takes the form of *Iskafya*, subduing one's raw nature to be aligned with G-d's wishes, but ultimately the goal is *Is'hapcha*, transformation of the self to be receptive, "turning darkness into light and bitterness into sweetness", flipping the falsehood (שקר) of this world into (קרש) a pillar for the Sanctuary, making the world a home for G-d. This is the victory for which the deepest royal treasures were spent³⁵.

רַש"ב | אֲדַמוּר רַש"ב

Context: Going to war means renouncing ties to worldly affairs.

והענין הוא, דהנה אמרו רבותינו זכרונם
 לברכה כל היוצא למלחמת בית דוד
 כותב גט בריתות לאשתו, ומבאר אדמו"ר
 נשמתו ערן בשחתו הידועה, שבכדי
 לנצח את הלוחמים ומנגדים על בית דוד,
 שזהו ענין מלחמת בית דוד, צריך לכתב
 גט בריתות לאשתו, כדלקמן...

Our sages have taught³⁶, "whoever was drafted to King Dovid's battlefield would write a (conditional³⁷) bill of divorce for his wife." The Rebbe Rashab explains in his famous address³⁸ that in order to defeat those who oppose the "House of Dovid" – this being the "war of King Dovid" – one needs to (metaphorically) "divorce his wife", as will be explained...

והנה, בכדי לנצח מלחמה זו, צריך לכתב
 גט בריתות לכל עניני הנחות העולם
 החמרי וגם הנחות העולם הגשמי. והינן,

In order to win this war, we need to "divorce ourselves" from all materialistic dispositions and worldly perspectives. This includes even

34. לשון התוב – ישעי' יד, יד. ספר עשרה מאמרות מאמר אם כל חי חלק ב, פרק לג.

35. Basi L'Gani 5741.

36. Talmud, Shabbos 56a.

37. In order that if he died at war, she would be retroactively divorced from the time of giving the *Get*.

38. Simchas Torah 5661 (printed in Sefer HaSichos 5702, pg. 141).

שָׂאָה עַל פִּי שְׁהֵם עֵינַיִם הַמְתָּרִים עַל פִּי תוֹרָה, וּכְמוֹכֵן מְדִיּוּק לְשׁוֹן רְבוּתֵינוּ זְכוּנוֹם לְבִרְכָה "כּוֹתֵב גַּם בְּרִיתוֹת לְאִשְׁתּוֹ", אִשְׁתּוֹ דִּיקָא, שְׁנִשְׂאָת לּוֹ עַל פִּי תוֹרָה בְּדַת מֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל, אִךְ מִכָּל מְקוֹם, כְּשֶׁנִּזְנַע לְמַלְחָמַת בֵּית דָּוִד, אִזִּי מִסְתַּלְקִים כָּל הַחֲשׁוֹנוֹת, וְצָרִיךְ לְהַפְקִיר אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ, וּכְמִבּוּאֵר לְעִיל (סְעִיף ו') שְׁנִצְחָזֵן הַמְלַחְמָה הוּא עַל יְדֵי כּוֹבוֹ הָאוֹצְרוֹת דְּרוֹקָא, וְכֵן זְמַן שְׂאִינוּ מְכוּזָב אֶת אוֹצְרוֹתֵינוּ, וְעוֹשֶׂה חֲשׁוֹן שְׂדָבָר זֶה מִתָּר עַל פִּי תוֹרָה וְאִינוּ צָרִיךְ לְהַפְקִירוֹ, אוֹ שְׁעוֹשֶׂה חֲשׁוֹן שְׂדָבָר זֶה אִינוּ עִקְרֵי כָּל כֵּךְ וְאִין צָרִיךְ לְלַחֵם עַל זֶה, הַנְּהָ הַגַּם שְׁחֲשׁוֹנוֹת אֵלוֹ הֵם עַל פִּי שִׁכְלֵי וְאִפְשָׁר גַּם עַל פִּי שִׁכְלֵי דְקַדְשָׁה, מִכָּל מְקוֹם, לֹא זֹהִי תַכְלִית הָעֲבוּדָה, וְלֹא עַל יְדֵי זֶה אִפְשָׁר לְנַצֵּחַ אֶת הַמְלַחְמָה וּלְגַלוֹת אֶת כְּחִיַּת דָּוִד

וְזֶהוּ כְּלָלוֹת עֵינַן הָעֲבוּדָה דִּגְמַת בְּרִיתוֹת, שְׂצָרִיךְ לְהַפְקִיר אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ, וְלֹא לְהִתְחַשֵּׁב כְּלָל עִם הַמְצִיאוֹת שְׁלוֹ, אֲלֵא לְהַכְנִים אֶת עַצְמוֹ (אֲרִיִּינְוִוארְפֵן זִיד) לְגַמְרֵי בְּמַלְחָמַת בֵּית דָּוִד.

those things which may be permissible by Torah law, as in the example of the warriors of King Dovid's army whose wives were married to them by Torah law. Nonetheless, they were required to sever that relationship in order to enter the battlefield. Similarly, with this spiritual warfront, we must remove all considerations (of worldly affairs) and renounce our attachments. As explained earlier, the treasures are being squandered to win this war. All logical calculations about why this may be allowed, or that is not so critical to fight over – these may indeed be rational arguments, even Torah-based, yet this is not the order of the day. The battle won't be won with such an approach...

This then is the idea of "writing a bill of divorce": renouncing all attachments, disregarding concerns for oneself, and to completely immerse oneself in the war of King Dovid³⁹.

אָדְמוֹר רִי"צ | PREVIOUS REBBE

Context: Making this world Hashem's garden by transforming ourselves.

כָּאֲתִי לְגַנִּי אֲחֵתִי כְּלָה, וְיָדוּעַ הַמְאָמֵר שֶׁל בַּעַל הַהִלּוּלָא שְׁהוֹצִיאָו לְאוֹר לְקִרְאָת הָעֵשִׂירִי יְהִי קִדְשׁ, יו"ד בְּשִׁבְטָא, יוֹם הַהִסְתַּלְקוֹת שְׁלוֹ [שְׁחוֹזֵר וְנִעוֹר בְּאַפְן דְּנִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים מִדֵּי שְׁנָה בְּשְׁנָה], שְׁמִכִּיא אֶת מְאָמֵר הַשִּׁיר הַשִּׁירִים (שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר) כָּאֲתִי לְגַנִּי לְגַנְיִי, לְמְקוֹם שְׁהִי עִקְרֵי בְתַחְלָה (בְּשַׁעַת בְּרִיאַת הָעוֹלָם), דְּעִקְרֵי שְׁכִינָה בְּתַחְתּוֹנִים הָיְתָה. וְלִאֲחֵרֵי כֵן הִנֵּה עַל יְדֵי מַעֲשִׂים בְּלַתִּי רְצוּיִים נַעֲשֶׂה סְלוּק הַשְׁכִּינָה מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, עַד שְׁעַל יְדֵי שְׁבָעָה עֵינַיִם נִסְתַּלְקָה הַשְׁכִּינָה לְרִקְעַת הַשְּׁבִיעִי. וְאַחַר כֵּךְ עֲמִדוֹ צְדִיקִים

Basi L'Gani — "I have come to My garden, my sister my bride"⁴⁰. In the Ma'amar of the Ba'al Hahilula⁴¹ which he published for the 10th of Shevat, the day of his passing (which recurs each year through our observing it) he quotes the verse from Shir HaShirim, where G-d is saying these words, referring to the world as His garden, his bridal chamber, where the Shechina initially resided in its fullest form. Subsequently, through a series of seven unwholesome behaviors, the Shechina retracted to the seventh heaven.

39. Basi L'Gani 5721 (1).

40. Shir HaShirim 5:1

41. The one whose Yahrtzeit we are commemorating, the Previous Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneerson, OBM.

והורידו והמשיכו את השכינה מלמעלה למטה, החל מרקיע השביעי עד לעולם הזה התחתון, כמו שכתוב צדיקים גו' ישכנו לעד (בחינת שוכן עד) על, עד למשה רבנו שהוא השביעי, וכל השביעין חביבין, שעל ידו נעשה בפעל הענין דוירד הוי' על הר סיני.

אך כדי שימשך אחר כך באפן קבוע, הי' לאחרי זה הציווי ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, שזהו ענין עשית המשכן [ראף שנאמר ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחת, הרי ענין זה נעשה על ידי זה שישנו המשכן] דאקרי מקדש, שבו שורה השכינה העליונה (ישכנו לעד עלי').

וממשיך במאמר, שענין עקרי המשכן הוא מה שכתוב "ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמודים", שתכן עשית הקרשים מעצי שטים הוא, שממפכים את השמות (שטים מלשון שטות) והשקר (קרש אותיות שקר) דעולם הזה ועושים מזוה קרשים למשכן, ובאפן דעומדים, שענין העמידה מורה על התקף והעדר השנוי, שזהו פללות הענין דמעשה התחתונים, מעשינו ועבודתנו, שעושים דירה לו ית' בתחתונים, ועל ידי זה נשלם רצון העליון, שנתאנה הקדוש ברוך הוא להיות לו יתברך דירה בתחתונים.

ומוסף במאמר, שבשביל זה (כדי לפעל בהתחתון שיהי' דירה לו יתברך) יש צורך בצבאות הוי', שהם בני ישראל, שנקראו בן לראשונה בצאתם מארץ מצרים (שבוה נכללת גם היציאה מהמצרים וגבולים של עולם הזה התחתון).

Then, seven Tzadikim arose and drew the Shechina back down to earth, as the verse states "the righteous will cause it to dwell upon her", culminating with Moshe Rabbeinu, the 7th — which is beloved – who completed this mission and manifested the Shechina on Mount Sinai.

However, in order that this be a lasting phenomenon, G-d instructed the Jewish People to erect a Sanctuary, where He could dwell in an ongoing manner. Thus, the wording was "They shall build a Sanctuary so that I may dwell in them" — within each and every person.

The discourse continues to explain, that a primary foundation of the Mishkan (Sanctuary) were the beams which were made of acacia wood (שטים). The Hebrew word *Shittim* is of the same etymological root of שטות (*Shtuss*) meaning foolishness. Thus, it is when we transform our foolishness into a beam for the Sanctuary that we draw forth the Shechina, thus fulfilling the purpose for which this world was created – to make a 'home' for G-d in the lowest realms.

In order to achieve this goal, we need 'The Army of Hashem' (*Tzivos Hashem*), which is the name given to the Jewish People when they left Egypt, embarking on their mission in the world, which is symbolic of every Jew's leaving his own restraints and limitations of this world...⁴²

42. Hemshech Basi L'Gani 5710 – chapter 11.

לעילוי נשמות

ר' אברהם חיים ישראל ע"ה בן ר' יוסף ז"ל
וזוגתו מרת רעכיל ע"ה בת ר' עזריאל איכל הי"ד

נדפס ע"י בני משפחתם שיחיו לאיו"ש טובות
מתוך הרחבה (ו) בשמחה וטוב לבב

For more resources related to Yud Shvat and
Basi L'Gani, visit www.BasiLGani.com

Published by Chayenu